

(המשך מעמוד 13)

יביא אותם לידי כך שהם יסכימו להסדר, לפי אותו הקו. כלפי האנשים האלה, שישלטו עכשיו, אני מניח שקארטר מבין שהוא יצטרך לדפוק באגרוף על השולחן. **בהזמרה, מעזי יוצא מתוק?** ייתכן, ייתכן. אינני בטוח בזה. כמוכר. זה מישחק מסוכן, אבל ייתכן.

בתקופה של ההצבים, תוך

הדיבור — המושך המדיניות?

גו, מה יכולה ממשלת-הליכוד לעשות יותר מזה? ייתכן שאפילו תהיה זהירה יותר, גם זה ייתכן.

דווקא ביוהרה התדמית?

ביגלל התדמית, נכון מאד.

או יפיד להיות שכה זה מוכיח הטוב?

אינני יודע. אני בכלל אינני אופטימי לגבי מדינת-ישראל, לא-דווקא מבחינת

קולנוע

(המשך מעמוד 45)

הכוח והתנועה. את הכוח מפתחים במכור נים שבהם מרימים מאות קילוגרמים מדי יום. במשך שעות רצופות. בתנועה יש צורך כדי להציג את כל הכוח והשרירים הנרכשים בעמל כה רב. בדרך האפקטיבית ביותר — במשך שתי הקודות שמקדישים שופטי תחרויות-היופי הללו לכל אחד מן המתחרים. תנועה מעודנת אצל גבר תמיר אינה מפתיעה איש. אולם כשאחד מאיתנו מתנועע בחן, זה פשוט עוצרי-נשימה. מסביר אחד המתחרים האימתיים, שהפך את תחרויות-השרירים לדרך-חיים.

גם אישיות. כל זה הוא חלק מן ה מידע המוצע על-ידי סרט תיעודי — פחות או יותר — בשם לנפח שרירים (או, במקור, "לנפח בזול", לפי המינוח המקצועי לתנועות של הרמת המישקולות, שבהן מפתחים את השרירים). הסרט הור צג בפסטיבל-הסרטים בקאן במיסגרת בשם "ניחוח הזמן", והנוכחים התבשמו כל רק למראה ערימות השרירים של הדמויות בסרט (ערימות הגובלות, בממדיהן, בי סיפורי המדע-הבידיוני) אלא גם מאישיותו של ארנולד שוורצנאגר, "האחד והיחיד" כפי שמכנים אותו שוב ושוב בסרט.

מפתיעה אל תוך המצלמה. כשרקדנית מתבוננת במראה בשעת תירגול, הוא אומר, "אין איש חושד שהיא מאוהבת בעצמה". אהנו מתרגלים מול מראות מאותה סיבה עצמה. הגוף הוא הכלי שע"מנו אננו עובדים. זאת ועוד, שוורצנאגר רואה עצמו כמעין פסל, שי חומר-הגלם שלו הוא גופו.

אין להם סיכוי. שוורצנאגר הוא, ללא ספק, המוקד העיקרי בסרט. אבל לא ה- יחיד. כך, למשל, ניק פריניו, מתנשא לגובה 1.95 מ', בן 24 בלבד. פועל-מתכת לשעבר, בנו של שוטר ניו-יורקי שעוב את העבודה כדי לאמן את בנו, בשל ליי קוי-שמיעה, ניק הוא בחור מסוגר, מתוסכל ומתוסבך. אביו אינו מרפה ממנו. בודק את ממדיו מדי-יום, ממציא אימונים חדשים מדי-שעה. מטיח בו מיקלחות סקר טיות של גערות ושבתים. "אתה יפה יותר מפסל של מיכלאנג'לו", הוא אומר לבנו, אחרי שהעביר אותו שעות של אימונים מפרכים.

אבל לניק אין סיכוי, כפי שלאיש אין סיכוי כשהוא ניצב מול ארנולד. מאחר שתחרויות "מר עולם" למיניהן מבוססות

מנפח-שרירים ארנולד שוורצנאגר "מי שאוכל זבל נראה כפחזבל"

על קנה-מידה אסתטי בלבד, כשתגובת השופטים של צורתו ואישיותו של המתחרה היא הקובעת, ולא הישגים אבסולוטיים כלשהם. שוורצנאגר מקדים את כולם. **הטוב מכולם.** — ארנולד הוא מומחה לתרגילי-פסיכולוגיה. כשמספרים לו שניק פריניו עלול לאיים על כיתרו, הוא משיב: "אם אכן תהיה סכנה כזו, די לי בערב אחד במחיצתו, כדי לשבור את כל ביט-חוני העצמי". (לא היה בכך שום צורך, הסביר מאוחר יותר, "מאחר שאני הייתי מילא הטוב מכולם").

כיום, בעיקבות הצלחת לנפח שרירים וסרט נוסף, עלילתי, על אותו נושא, בשם הישאר רעב, נפתחים אופקי הוליווד לרווחה לפני שוורצנאגר. לא שהכסף דרוש לו במיוחד. הוא בוגר במינהל-עסקים, בעל עסק פרטי לייצור פיתוח הגוף שבי קרוב יהפוך אותו למיליונר (עוד לא הגיע תי לאפס השישי, הוא אומר), והוא מרי שה לעצמו להרפות ממישטר האימונים והדיאטה. אם כי מה שהוא אוכל, עדיין חשוב בעיניו מכל. "אמור לי מה אתה אוכל, ואומר לך איך אתה נראה", זו תורה שאינה משה ממול עיניו של ארי נולד שוורצנאגר. "מי שאוכל זבל, מוכרח להיראות כמו פחזבל".

ומי האיש שיעזו לומר שארנולד אינו צודק? ראשית, גופו משמש הוכחה היה לכך, שנית, שריריו אינם מותירים מקום לוויכות, אף שהכל יודעים שחינוך מקסים ומיוגו נוח. "מי חזק יותר", שאלו אותו בקאן, "אתה או מוחמד עלי? האם היית מוכן להתחרות עימו?" השיב ארנולד: "אני מוכן, השאלה היא רק גם הוא מוכן". ממוחמד עלי לא הגיעה תשובה עד היום. אולי השלים גם הוא עם העובדה שאינו עוד היפה היחיד בין ביריוני העולם.

שוורצנאגר, בנו של שוטר איטרי שהתארח באמריקה לפני שמונה שנים, היה האטרקציה העיקרית בסרט עצמו. הבנוי כולו סביב אישיותו הכאריזמטית, ובעיר קאן, שם השיב לשאלות העיתוי נאים בפיקחות שאין משייכים בדרך כלל לבעלי-שרירים, והדגים את נכסיו המרשימים על שפת הים ועל מדרכות הר עיר, להנאתם הגדולה של בני המינים האחרים. (לא רק נשים מתפעלות מכ"י שוריו של ארנולד היפה, אבל הן היחידות שמעניינות אותו. בכל פעם שהוא שומע קול-בס קורא לו בחיבה, "ארינ", הוא מתחלחל.)

הסרט לנפח שרירים הוא תוצרי-לוואי של ספר באותו שם, מאת צ'ארלס גיינס ("הסופר האהוב עלי", אומר ארנולד הגי דול), ושל הצלם צ'ארלס באטלר. הספר, שיצא לאור לפני שלוש שנים, הפך לרב מכר, ואז פנה באטלר, יחד עם הצלם רוברט פיורה (שעבד בעבר על סרטים תיעודיים מפורסמים כמו תנו לי מחסה על הקת האבנים המתנגלות) אל שוורצנאגר, והציע להפוך את הספר לסרט. לשם כך ביקשו ממנו שישתתף בתחרות אחת נוספת של "מר אולימפיא", שסביב בניו כל חלקו השני של הסרט. העוקב אחר מתחריו השונים של ארנולד, אחר אימור ניהם הגופניים והפסיכולוגיים לקראת הן תחרות הגדולה והקובעת, ומגיע — כמוכר — לשיא בתחרות עצמה.

הקנה כחומר-רגל. במחצית הראשוני נה מציג הסרט את דמותו המוזרה של ספורט זה, שרבים מסרבים להכיר בו כי ספורט. מה לא נאמר עוד על בוגי-השרירים הללו? נארקיסוס, הומוסקסואליות, הת מכרות לסמים, אלה רק אחדות מן ההאשימות שהועלו נגדם. שוורצנאגר דוחה את כולן על הסף, כשהוא מדבר בחופשיות

המיפלגות הדתיות יישארו בשילטון אפילו תבטל המדינה את השבת...

עליית הליכוד לשילטון, אלא מבחינת העם — מה דמות העם במדינה, לא מה דמות המדינה. ובכן, דמות העם במדינה נתגלתה לפני שבועות אחדים, כשבדרך 200 אלף בני אדם יצאו מכליהם, השביתו את העבודה, השתוללו ברחובות, משום שאחד-עשר חר ליגנים משלנו הצליחו לבעוט בכדור יותר מאשר אחד-עשר ז'וליקים מהצד שכנגד. זה מעיד על מהותו הרוחנית והנפשית של ה עם במדינה הזאת. לכן אני אינני אופטימי לגבי העתיד.

היום יש אפשרות שהממדי ייקוד מיפלגות דתיות יהיו בקואליציה, ויהיו חזקות.

מה זה ישנה? **הם לא יבטלו את הכדורגד בשבת?**

לא, ודאי שלא. זה העם לא ירשה. ולכן גם לא ינסו לעשות את הדבר הזה. מפני שהם אינם מעוניינים בשבת. הם מעוניינים בשילטונם. הם ישלטו אפילו מדינת-ישראל באופן רישמי, תבטל את השבת. **אנשים המתנגדים לתהליך הזה, אנשים שלא זה בדיוק מה שהם היו רוצים — מה הם יכולים לעשות? פשוט לשבת והחכות שי-הרכבים יתרחשו?**

מה אפשר לעשות? למי שאיננו בשילטון אין כוח — ועכשיו אני אשתמש בביטוי תלמודי — אין כוח אלא בפה. זאת אומרת הוא יכול להגיד את דברו, להשמיע את קולו, על מנת להשתדל לשכנע אנשים אחרים. מפני שבסופו של דבר כל ממשלה בעולם, שאינה משתמשת בשיטות סטאליניות או בשיטות היטלריות — וזה כמוכר לא בא בחשבון במדינת-ישראל — אינה יכולה לשלוט, אלא-איכ"ן העם משי לים עם שילטונה. ובכן, אם באמת תהיה דעת-ציבור חזקה, שלא תשלים עם סתימת-הפה עליידי צנוור, רה, אי-אפשר יהיה לבצע את הדבר הזה. מפני שאצלנו אי-אפשר להוציא להורג, ואי-אפשר לכלוא אנשים בהמוניהם במח נותרי-כיון, וגם בגין אינו מתכוון לעשות דברים כאלו. ולכן, אם תהיה דעת-קהל חזקה, שאינה רוצה בסתימת-הפה עליידי צנוורה, אז הדבר הזה לא יהיה ניתן לביצוע. ולא חשוב גם אם שייש-יואחד פור הצלעים ככנסת יצביעו בעד הדבר הזה.

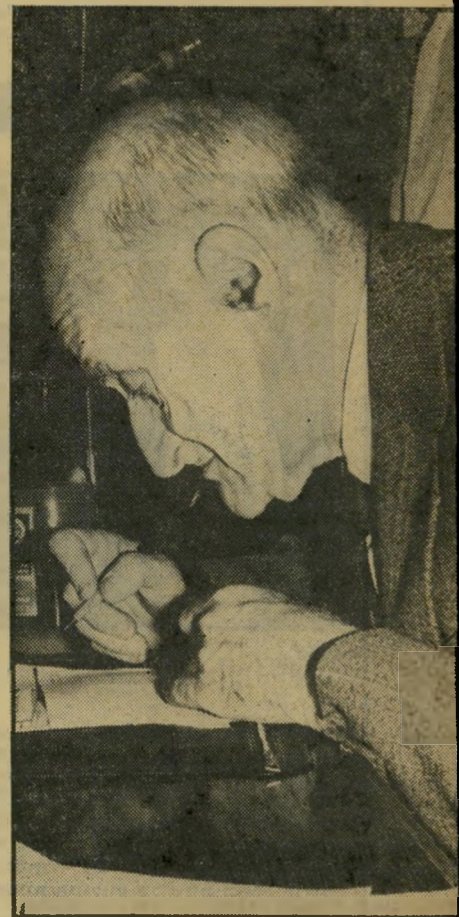
זוה מביא אתנו לראשונה קצת אישיות. אתה כבר הרבה שנים אומר דברים חריפים. קראת לעזוב את השטחים ללא שלום ומינה, היות דברים קשים במדינת-ישראל, וזהה זה הולך ומתקרב, מה שי-אתה קורא לאנשים לעשות — הציבור, העם, עושה ההיפך. איך אתה, אישית, מריש עם זה?

מה יש לי להרגיש? מה זאת אומרת מה אני מרגיש? **זה לא מביא אותך לתחושת-יאוש?**

מה זה יאוש? יאוש ממה? **מהראות את הדרך שדך מתמי בשבת, או מתקרבת.** אני אינני מצפה לביאת המשיח. לא היום ולא בשום עתיד, ולכן, מה יש להתיאש? אני עד ושותף למאבקי העם היהודי בדור הזה. המאבק הזה הוא קשה מאד, מרובים בו הכישלונות, יותר מאשר הן הצלחות. טוב, זוהי עובדה. אבל זהו עמי, ואין לי עם אחר.

בדי ההצבים, זה הרי לא יהיה כיום אהר, יקרה פה משהו... מה יקרה? שום דבר לא ישתנה. **הידריות, חופשי-ביטוי.**

ייתכן, ייתכן שאנחנו ניאלץ לשמוע יום את דבריה של גאולה כהן כשר-ההיגור. נו טוב, אפשר לחיות עם זה. ייתכן שאנחנו נשמע סיגנון אחר בטלוויזיה או ברדיו. אפשר לחיות עם זה. ייתכן שיעשו ניסוי יונות להטיל צנוורה פוליטית, מה שלא

היה עד עכשיו, על כל פנים כימעט לא היה. אינני יודע אם יצליחו בזה. זה דבר רציני. מפני שהביטוי העיקרי לדמוקרטיה אצלנו, בכל שלושים שנות טרי, שתמיד היה מווייף, אלא העובדה ש-היתה אצלנו, ויש אצלנו עד היום, מידה רבה מאד של חופשי-דיבור. חופשי-דיבור ו-חופשי-עיתונות. וזה עובדה. וזו גם התשובה שאני נותן תמיד לאותם השמאלנים מחוץ-לארץ, הבאים אלי ומתחילים לדבר על המדינה הפאשיסטית הזאת, ואני תמיד עונה להם, "השמעתם על מדינה פאשיסטית שיש בה חופשי-דיבור וחופשי-עיתונות?" ייתכן שהם ינסו לצמצם את הדבר הזה, שלא ירשו עוד תעמולה אנטי-לאומית — ככה זה ייקרא — או משהו מעין זה. אבל אינני חושב שיהיה בכוחם לבצע את ה-דבר הזה. יכול להיות שזה לא יהיה נעים. נו, טוב, נצטרך לעבור גם על הדבר הזה. **אם אמרנו שהמערך הוא אשר ירח בערכים ביהודה-אדמה, אז זה עניין קצת יותר רציני. מה יעשה**